



Roger Walgrave : lopen kan amper / Foto VDWH

Roger Walgrave : voor het leven getekend

■ MORTSEL

Het bombardement doodde op enkele ogenblikken honderden mensen. Vele anderen werden er voor het leven door getekend.

In het schooljaar 1942-'43 zat Roger Walgrave als zesjarige knaap samen met nog twee jongens in het eerste leerjaar van het St.-Vincentiuslyceum aan de Edegemsestraat.

«Het was een typische meisjesschool maar in de eerste twee leerjaren werden nog jongens toegelaten. Mijn klas telde 36 scholieren. Tijdens het bombardement viel er een bom op de scheidingsmuur met de aanpalende klas. Van mijn klas hebben er slechts 3 scholieren het bombardement overleefd. Mijn vader werkte urenlang met andere mensen om ons onder het puin vandaan te halen.»

Roger Walgrave werd zeer zwaar gewond met gescheurde longen en een hoofdwonde overgebracht naar het plaatselijke St.-Jozefziekenhuis. «Hier verbleef ik 9 maanden. In het ziekenhuis werd er vaak gewerkt zonder verdoving. Na mijn herstel kon ik terug naar school gaan. Nadien moest ik nog vele malen weer gehospitaliseerd worden. Vanaf mijn 27 jaar ben ik beginnen manken. De zenuwbanen in mijn rug waren geraakt, zodat de zenuwen geplet zaten en mijn schakels in de ruggewervel be-

gonnen te verkalken. In 1970 werd ik voor een grondig onderzoek opgenomen in het Instituut Bunge in Berchem. Hier vertelde men mij dat bij een nieuwe operatie er een kleine kans zou zijn dat ik volledig verlamd zou worden. Ik bleef nog een kleine 20 jaar plus minus goed. Sedert 1989 moet ik mij vanuit een rolstoel voortbewegen. Met veel moeite kan ik nog met behulp van stokken eventjes rondwandelen».

Geen jeugd gehad

De h. Walgrave moest in zijn jeugd nog geregeld opgenomen worden in diverse ziekenhuizen. «Dit bombardement heeft heel mijn leven getekend. Ik heb geen jeugd gekend als jonge man en jonge vader. Ik heb mijzelf kunnen rechthouden door mijn wil en doorzettingsvermogen. In de periode 1959-60 ging ik naar het leger en deed er aan alle oefeningen mee, ook op de zware hindernissenpiste. De instructeurs waren op de hoogte van mijn jonge lijdensweg en waardeerden mijn inspanningen. Gelukkig was ik be-gaafd en kon ik via mijn hogere studies een goede job uitoefenen in een grote bankinstelling. Sedert enkele jaren woon ik hier in Zoersel, in een woning volledig gelijkvloers. De herinnering van het bombardement roept nog altijd nachtmerries op», aldus de h. Walgrave.

V.D.W.H.